

ofte en saadan Forbindelse, men jeg tror, at den kun er tilfældig, jeg tror ikke, at den i Birkeligheden er begrundet i Sagens Natur. Jeg skulde vistnok ikke have Noget imod, om der paa et eller andet Punkt kunde vises Smødefommen imod den høitærede Minister, men jeg vilde nødig have, at det skulde være med Hensyn til Censur. Jeg skal udtale som min personlige Mening — jeg veed ikke, af Hvormange den deles, og jeg har derfor ikke stillet noget Endringsforslag i den Henseende — at jeg virkelig tror, der er en Maade, paa hvilken de forskjellige Grundsyn paa det almene Vel ved saadanne Leiligheder kunde gjøre sig gjældende. Jeg siger udtrykkelig: de forskjellige Grundsyn, thi det er ikke særlige Interesser, det er ikke det Egenyttige, der skal repræsenteres, men det, der skal repræsenteres, er den forskjellige Maade, hvorpaa man ser paa det almene Vel, og i dette Tilfælde altsaa paa, hvad der bedst tjener Færøerne i kommunal og politisk Henseende. Denne Maade er simpelthen Forholdstalsvalgmaaden, som vi jo her saa godt kjende; derved vil Flertallet altid have sin Indflydelse sikret, men derved vil tillige Mindretallet ogsaa have sikret sin Indflydelse. — Det er muligt, at Følgen af Vedtagelsen af de Endringsforslag, der ere stillede, vil være, at Loven væsensfuld kommer igjennem i denne Samling, og det skulde gjøre mig vndt. Jeg har ikke ved at stille dem troet, at Loven derved blev udsat for Fare, men skulde ogsaa Lovens Gang derved blive forsinket, vilde jeg dog ikke have saa megen Betænkelighed derved, thi vi vide jo, at der i Færøernes Lagthing under Forhandlingerne er udtalt et bestemt Ønske i denne Henseende. Jeg støtter mig her til, hvad der er oplyst af den høitærede Minister ved Forelæggelsen af dette Lovforslag i det andet Thing. Han oplyste da, at et Mindretal i Lagthinget ansaa det for hensigtsmæssigt paa Grund af Sagens Vigtighed at udstyde Reformen til et senere Lagthing, nemlig indtil der var foregaaet nye Valg til dette, og af Slutningen af Lovforslaget faae vi at vide, at noget Saadant vil indtræffe inden 1875. Jeg tror derfor, at de Forhandlinger, vi her have ført, selv om de skulde standse Lovforlaget, hvad jeg ikke haaber og ikke ønsker, dog ingenlunde ville være frugtesløse, thi de ville være som en Slags Genstilling til Færøerne om at tage Sagen under nærmere Overveielse, og da vi tillige vide, at der hersker en vis politisk Bevægelse paa disse Der, tror jeg, der er en Mulighed for, at det Mindretal, hvis Meninger jeg tror her i Thinget deles af et Flertal, i denne Mellemtid kan vove til et Flertal, saaledes at der virkelig vil fremkomme noget Godt og Frugtbart, Noget, som bedre tilfredsfiller Alles Ønsker, inden Dai-Dag 1875, som i Lovforslaget er den Frist, inden hvilken man ønsker, at Loven skal træde i Kraft.

Bæringen: Jeg kan, hvad det forelig-

gende Lovforslag angaar, i alt Væsentligt beholde mig til, hvad jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling her i Salen, nemlig at det hviler paa rigtige Principer, at det paa en efter min Anskuelse heldig Maade bringer Overensstemmelse tilveie i Reglerne for Valgene til Lagthinget og til Kommuneforstanderskabene, og at det giver en saa fri og frifindet Ordning, som man for Tiden kan vente og ønske, forsaavidt det kan stemme overens med den efter min Mening berettigede Fordring, at de, der betale de høieste Bidrag til Kommunens Fornødenheder, ogsaa maa have en noget større Indflydelse paa Kommunens Forvaltning. Lagthinget har ganske vist, som den høitærede Minister udtalte, paa Grund af Færøernes noget exceptionelle Stilling nogle Særrettigheder med Hensyn til Lovgivningen; men hovedsagelig maa det dog betragtes som en kommunal Forsamling, som den høieste kommunale Instans for Færøerne, nærmest svarende til Amtsraadene i den øvrige Del af Riget, og det vilde efter min Mening være høist betænkeligt at indrømme for Færøerne, hvad man ikke har troet at turde indrømme i den øvrige Del af Riget, hvor man dog skulde tro, at den kommunale Selskbyrelse maa være noget videre fremskreden end deroppe. Det er saa meget mere betænkeligt at indrømme en fuldstændig fri Valgret til Lagthinget, som Valgene til Sogneforstanderskabene, hvad der ogsaa blev antydet af den høitærede Justitsminister, ere fuldstændigt frie. Vil man paaberaabe sig, at der dog i Lagthinget har været en meget betydelig Minoritet imod dette Lovforslag, skal jeg bemærke, at dette Mindretal aldeles ikke gik saa vidt i sine Betænkeligheder som de Herrer Stillere af Endringsforslagene; dets Betænkeligheder dreiede sig kun, som jeg ved 1ste Behandling udtalte, om Betimeligheden af et saadant Forslag, ligesom man havde en Tvivl om, hvorvidt man i Skatteforholdene paa Færøerne for Dieblisset har en passende Basis at bygge paa for at kunne udfinde den mest besiddende Femtedel, samt om, hvorvidt man burde vælge 4 eller 6 Nar. Mindretallet har ikke stillet noget positivt Forslag, men kun henstillet til Regjeringen, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at forelægge Lovforlaget til fornyet Drøftelse i Lagthinget; men om en Regjering vil gaa ind paa en saadan Genstilling af et Mindretal, forekommer mig at være en fuldstændig Skjønssag. Det vilde efter min Mening være en altsfor stor Rettighed at tildele et Mindretal, om man vilde give det et saadant suspensivt Veto med Hensyn til Lovgivningen, og jeg er bange for, at al Lovgivningsvirksomhed med det Samme vil ophøre. Naar Regjeringen er klar paa sit Standpunkt, kan jeg ikke forstaa Andet, end at det er dens Pligt at følge sin Anskuelse, der i dette Tilfælde falder sammen med Lagthingets Flertals Mening. Jeg tror, det vilde være en stor Forurettelse imod Lagthingets